

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 czerwca 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa P. K. przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Zdrowia:

1. podwyższył rentę na zwiększone potrzeby zasądzoną na rzecz P. K. od Skarbu Państwa – Ministra Zdrowia wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wydanym w sprawie o sygn. II C 127/00/2 w dniu 25 lipca 2002 r. do kwoty po 350 złotych miesięcznie począwszy od dnia 1 czerwca 2016 roku i na przyszłość, płatną do 15-go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;
2. zasądził od Skarbu Państwa – Ministra Zdrowia na rzecz P. K. kwotę 5.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;
3. oddalił powództwo w pozostałej części;
4. nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi od Skarbu Państwa – Ministra Zdrowia kwotę 924 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych w zakresie uwzględnionego powództwa;
5. nie obciążył P. K. nieuiszczonymi kosztami sądowymi od oddalonego powództwa.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy poprzedził następującymi ustaleniami faktycznymi:

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 1999 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził na rzecz powoda kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za zakażenie żółtaczką typu B. Zakażenie powoda zostało ujawnione w dniu 26 kwietnia 1996 r. W 1993 r. trafił po wypadku do II Kliniki (...) w Ł.. Wyrokiem z dnia 25 lipca 2002 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II C 127/00/2 Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi zasądził na rzecz powoda rentę w kwocie po 200 zł miesięcznie, płatną do 15 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z kwot, począwszy od października 2001 r. W pisemnych motywach orzeczenia, Sąd uzasadnił to rozstrzygnięcie koniecznością stosowania diety, w której znajdują się lepsze gatunki wędlin, świeży nabiał, drób, ryby i owoce. Koszt takiej diety jest wyższy przeciętnie o 10-15 %.

W dniu 30 stycznia 2007 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w sprawie VI C 1003/05 oddalił powództwo o podwyższenie renty.

Pismem z dnia 20 maja 2016r. powód wezwał pozwanego do podwyższenia renty do kwoty po 500 zł miesięcznie i wypłatę kwoty 10.800 zł tytułem skapitalizowanej renty za okres od 1 czerwca 2013r. do 31 maja 2016 r. Podstawą roszczeń były zwiększone potrzeby powoda – konieczność dojazdów na badania, zakup leków i specjalistyczna dieta, a także zmiana wartości pieniądza. Pozwany odmówił wypłaty podwyższonej renty.

P. K. od wielu lat stosuje dietę, która jest kosztowna. Są to owoce i warzywa, chude mięso – cielęcina, wieprzowina, jagnięcina, ryby. Musi stawiać się 4-5 razy w roku do Szpitala im. (...).

Wcześniej, gdy powód był dzieckiem kwestią diety zajmowała się jego mama. Teraz te koszty ponosi on i są to większe wydatki, bo jest dorosłym mężczyzną. Obecnie 200 zł starcza na wyjście 2-3 razy na zakupy. Produkty wysokogatunkowe mają wyższe ceny. Powód je posiłki gotowane na parze, mniej przyprawione. Bywa tak, że żona przygotowuje osobno posiłki dla siebie i dzieci, oraz dla powoda. Koszty takiej diety wzrosły o 100 %. Koszt diety tygodniowej wynosi około 347,50 zł. Powód jest pod obserwacją lekarza. Musi dojeżdżać do szpitala. Leczy się w ramach NFZ. Powód czuje się gorzej. Od kwietnia jego wyniki badań się pogorszyły. Powód ma 35 lat, pracuje i zarabia 2.300 zł netto. Żona jest na rencie chorobowej, choruje na stwardnienie rozsiane. Wychowują dwoje dzieci w wieku 2 lat i 15 lat.

W oparciu o dowód z opinii biegłego lekarza z zakresu chorób zakaźnych Sąd Rejonowy ustalił, że stan zdrowia powoda jest stabilny, proces zmian nie postępuje. Powód nie wymaga specjalistycznej diety, a wyłącznie „zdrowej” diety opartej na produktach świeżych i dobrej jakości. Podraża to koszt przeciętnej diety o około 10 %. Stan zdrowia powoda jest zadowalający. Brak niepokojących sygnałów mogących wskazywać na postęp choroby.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne w części, przywołując jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia przepis art. 907 § 2 k.c. Sąd I instancji uznał, iż po wydaniu wyroku z 2002 r., zasądzonego na rzecz powoda rentę z tytułu zwiększonych potrzeb, doszło do istotnej zmiany stosunków. Wówczas powód był nastolatkiem i mieszkał z rodzicami, istniała konieczność spożywania przez powoda wysokogatunkowych produktów, co podrażało koszt wyżywienia. Także obecnie, co wynika z opinii biegłej z zakresu chorób zakaźnych, powód powinien kontynuować taką dietę. Koszt zakupu lepszej i wyższej jakości produktów - mięs, ryb, warzyw i owoców podwyższa koszt diety o około 10 %. Powód nadal musi kontrolnie poddawać się badaniom i odbywać wizyty lekarskie, co wiąże się z kosztami dojazdów do placówek medycznych. Sąd Rejonowy uznał, iż okoliczności mające wpływ na wysokość renty powoda dotyczą jego sytuacji osobistej, majątkowej oraz okoliczności obiektywnych wynikających ze zmiany cen jaka nastąpiła od chwili przyznania powodowi renty – w okresie od 2002 r. Obecnie powód jest osobą dorosłą, w związku z czym jego potrzeby również zwiększyły się, a zaspokojenie tych potrzeb wymaga większych środków pieniężnych. Od roku 2002 uległy również zmianie ceny produktów, które są powodowi niezbędne do utrzymywania stanu zdrowia na niepokorszonym poziomie, a które jednocześnie związane są ze skutkami zakażenia szpitalnego. Powyższe okoliczności Sąd Rejonowy uznał za uzasadniające podwyższenie renty do kwoty po 350 zł miesięcznie, począwszy od dnia 1 czerwca 2016 r., co jak wskazał, uwzględnia wzrost cen od czasu ustalenia wysokości renty w 2002 r., a także aktualne potrzeby żywieniowe powoda, jako dorosłego mężczyzny, które również uległy zmianie. Równocześnie określając wysokość należnej powodowi renty Sąd Rejonowy odwołał się do regulacji przepisu art. 322 k.p.c.

Roszczenie z tytułu skapitalizowanej renty za okres od 1 czerwca 2013 r. do 31 maja 2016r. Sąd Rejonowy uznał za uzasadnione tylko w zakresie kwoty 5.100 zł uwzględniając okres czasu i kwotę o jaką zasadne było powództwo o podwyższenie renty.

W pozostałym zakresie Sąd I Instancji oddalił powództwo uznając je za niezasadne, wskazując, że stan zdrowia powoda jest stabilny i nie ma konieczności wdrożenia farmakoterapii, w szczególności nie zostało udowodnione, aby powód wymagał wdrożenia leczenia farmakologicznego.

Jako podstawę zasądzenia odsetek ustawowych Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 455 k.c. Powód wezwał pozwanego do zapłaty przed wytoczeniem powództwa, a zatem roszczenie o odsetki od skapitalizowanej renty Sąd Rejonowy uznał za zasadne od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 1 lipca 2016 r.

O kosztach sądowych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając wyrok w całości.

Apelujący podniósł następujące zarzuty:

1. naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, to jest:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyprowadzenie faktu z dowodu z opinii biegłego, polegające na uznaniu przez Sąd I instancji, że powód nie wymaga leczenia farmakologicznego, a równocześnie wyprowadzeniu przez Sąd I instancji błędnych wniosków, jakoby powodowi zwiększyły się potrzeby w związku z jego złym stanem zdrowotnym, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego zastosowania art. 907 § 2 k.c.;

- art. 233 § 1 k.p.c. przez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyprowadzenie faktu z dowodu z zeznań świadka, polegające na przyjęciu przez Sąd I instancji, że obecna samowystarczalność materialna i zawodowa

powoda, w stosunku do sytuacji materialnej nastolatka będącego na utrzymaniu rodziców, powoduje, że powód jest obecnie w trudnej sytuacji materialnej:

2. naruszenie przepisu prawa materialnego, to jest art. 907 § 2 k.c. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że do zmiany stosunków i do podwyższenia renty dochodzi w przypadku wystąpienia tylko jednej przesłanki dotyczącej zmiany stosunków, czyli przesłanki o charakterze obiektywnym (zmiana siły nabywczej pieniądza), gdy tymczasem ww. przepis swoją dyspozycją obejmuje sytuację, w której zmiana wysokości renty na skutek zmiany stosunków polega na uwzględnieniu zmiany stosunków, z tzw. sfery osobistej oraz zmiany zjawisk o charakterze obiektywnym, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego zastosowania art. 907 § 2 k.c.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, za II instancję i ponowne rozstrzygnięcie o kosztach I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 listopada 2019 r. pełnomocnik pozwanego popierając apelację równocześnie doprecyzował apelację w ten sposób, iż oświadczył, że zaskarżenie apelacją nie dotyczy punktu 3 i 5 wyroku Sądu I Instancji, wniósł o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

Od 16 września 2019 r. powód na skutek nasilenia replikacji wirusa i braku cech eliminacji został zakwalifikowany do terapii przeciwwirusowej preparatem e. (...) m, która to terapia została przez lekarza prowadzącego powoda uznana także jako profilaktyk raka pierwotnego wątroby i w ocenie lekarza prowadzącego będzie trwała prawdopodobnie do końca życia powoda (zaświadczenie lekarskie z 16/10/2019 – k. 179).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia przepisu prawa procesowego, to jest art. 233 §1 k.p.c. Zarzuty te nie są zasadne. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej, gdyż odpowiadającej wymogom art. 233 § 1 k.p.c. oceny dowodów, w oparciu o którą poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Sąd Okręgowy podzielił dokonaną przez Sąd I Instancji ocenę dowodów, jak i w jej efekcie ustaloną podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku i przyjął je za własne.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I Instancji jest rażąco wadliwa czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie, bądź pozbawiona waloru wszechstronności. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana przez Sąd weryfikacja nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1072/99, opubl. w Prok. i Pr. z 2001 r., Nr 5, poz. 33; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., sygn. akt II UKN 685/98, opubl. w OSNP z 2000, Nr 17, poz. 655; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 lipca 2019 r., sygn. akt III AUa 1073/18).

Przenosząc powyższe uwagi natury ogólnej na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, iż apelujący formułując zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., wskazując na wadliwą zdaniem skarżącego ocenę wydaną w sprawie opinii biegłego oraz zeznań powoda (w apelacji omyłkowo odwołano się do zeznań świadka, gdy dowód taki nie był w sprawie przeprowadzany), w gruncie rzeczy nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, lecz jedynie ich ocenę prawną w kontekście przepisu prawa materialnego, to jest art. 907 § 2 k.c. Podniesione zarzuty naruszenia prawa procesowego sprowadzają się bowiem do kwestionowania poczynionej przez Sąd I instancji oceny aktualnej sytuacji życiowej i materialnej powoda przez pryzmat norm prawa materialnego, a to w świetle przesłanek warunkujących możliwość podwyższenia renty na gruncie art. 907 § 2 k.c. Ocena czy ustalona przez Sąd I Instancji sytuacja zdrowotna i materialna powoda, które to ustalenia faktyczne nie są kwestionowane przez pozwanego, w świetle uwarunkowań ogólnospołecznych, uzasadnia podwyższenie renty, w tym czy spełnia kryteria pojęcia „zmiany stosunków”, o której mowa w art. 907 § 2 k.c. leży poza zakresem oceny dowodów, a w sferze oceny materialnoprawnej ustalonego stanu faktycznego. Argumenty skarżącego w tym zakresie Sąd Okręgowy rozważył zatem w kontekście zarzutu naruszenia prawa materialnego, a to przepisu art. 907 § 2 k.c.

Sąd Okręgowy dodatkowo na podstawie art. 382 k.p.c. uzupełnił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I Instancji, a to w oparciu o zaświadczenie lekarskie wystawione dnia 16 października 2019 r. przez lekarza prowadzącego powoda dr n. med. Z. D., a dotyczące zakwalifikowania powoda, już po dacie wydania wyrok przez Sąd I Instancji, do terapii przeciwwirusowej preparatem entecavir, w związku z nasileniem replikacji wirusa. Złożone przez powoda na rozprawie apelacyjnej zaświadczenie lekarskie wydane zostało przez lekarza prowadzącego powoda, do którego zaleceń i diagnoz w wydanej opinii odwoływała się biegła z zakresu chorób zakaźnych. Zaświadczenie nie było również kwestionowane przez stronę przeciwną co do swojej prawdziwości i rzetelności, mogło zatem stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

W kontekście ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, uzupełnionego w zakresie wyżej wskazany przez Sąd Okręgowy, Sąd Okręgowy podzielił ocenę prawną dochodzonego roszczenia dokonaną przez Sąd Rejonowy i przyjął ją za własną z drobną korektą o której będzie mowa poniżej. Jako niezasadny Sąd Okręgowy uznał zatem podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia art. 907 § 2 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 907 § 2 k.p.c. jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie. Przesłankę sądowej ingerencji w zakresie ustalonej wysokości lub czasu trwania renty stanowi zatem zmiana stosunków, która nastąpiła od momentu ustanowienia renty do czasu, w którym wysuwane jest żądanie. Wbrew twierdzeniom apelującego owa zmiana stosunków może odnosić się zarówno do sytuacji majątkowej, jak i osobistej jednej albo obu stron stosunku rentowego lub może dotyczyć zmiany stosunków społeczno-gospodarczych w ogólności. Inaczej rzecz ujmując, przesłanką warunkującą zasadność podwyższenia renty może być zmiana stosunków ograniczająca się jedynie do zmiany sytuacji osobistej uprawnionego lub zmiana stosunków ograniczająca się jedynie do zmiany stosunków społeczno - gospodarczych. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV CSK 444/13, LEX nr 1455237, w wypadku renty zasądzonej na podstawie art. 444 § 2 k.c. nowe okoliczności stanowiące podstawę stwierdzenia zmiany stosunków mogą dotyczyć zarówno sfery osobistej uprawnionego do renty lub zobowiązanego z tego tytułu, jak i zjawisk o charakterze obiektywnym, przy czym w każdym z tych wypadków decydujące znaczenie mają ich gospodarcze następstwa. Jak wskazał z kolei Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 kwietnia 1972 r. w sprawie o sygn. akt II PR 48/72, opubl. w OSNC z 1972 r., Nr 9, poz. 171, pojęcie "stosunków" użyte w przepisie art. 907 § 2 k.c. ujęte jest w sposób ogólny i nie pozwala dlatego na wyłączenie z nich wszelkich okoliczności, od których zależy wysokość i czas trwania renty odszkodowawczej.

W każdym jednak przypadku stwierdzenia zmiany stosunków Sąd orzekający w przedmiocie żądania podwyższenia renty obowiązany jest do ustalenia i oceny czy nadal istnieją podstawy warunkujące w ogóle przyznanie renty, jak i zbadania wszelkich przesłanek wpływających na wysokość należnej powodowi renty, w niniejszej sprawie w świetle art. 444 § 2 k.c. Zmiana stosunków warunkująca możliwość ingerencji na podstawie art. 907 § 2 k.c. w ustanowiony

stosunek renty musi być przy tym istotna i taka, której sąd w wyroku lub strony w ugodzie nie przewidziały albo nawet przewidziały, lecz inaczej, o innej treści. W świetle art. 907 § 2 k.c. sąd jest władny uwzględnić także okoliczności, od których uzależniona jest wysokość i czas trwania renty, jakie już istniały lub też mogły być przewidziane w ugodzie czy przy wyrokowaniu, lecz wówczas były pominięte, jeżeli nastąpiła od tego czasu zmiana co najmniej jednego elementu, od którego uzależnione były w poprzednim wyroku lub ugodzie wysokość i czas trwania renty.

W świetle powyższego zaznaczyć należy, iż w okolicznościach niniejszej sprawy, z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, pojęcie „zmiany stosunków” użyte w art. 907 § 2 k.c., a w okolicznościach sprawy odnoszące się do przesłanek warunkujących zasądzenie na rzecz powoda renty należy odnosić do daty wyrokowania przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt VI C 1003/05, kiedy to Sąd ten wyrokiem z dnia 30 stycznia 2007 r. prawomocnie oddalił roszczenie powoda P. K. o podwyższenie renty. Niewłaściwe zaś było odnoszenie przez Sąd I Instancji oceny zmiany stosunków jedynie do daty wydania wyroku w sprawie o sygn. akt II C 127/00/2, w której wydano wyrok zasądający rentę na rzecz powoda. Powyższe nie miało jednak ostatecznie znaczenia dla prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

W ocenie Sądu Okręgowy pomiędzy datą prawomocnego zakończenia sprawy VI C 1003/05, a datą orzekania przez Sąd I Instancji, a w istocie datą od której Sąd I Instancji uznał za zasadne roszczenie o podwyższenie renty, doszło do istotnej zmiany stosunków o której mowa w art. 907 § 2 k.p.c., z uwzględnieniem których przyznano powodowi wyrokiem z 2002 r. rentę na podstawie art. 444 § 2 k.c., co w efekcie uzasadniało podwyższenie renty. Jak wynika z opinii biegłej z zakresu chorób zakaźnych powód nie jest osobą zdrową. Do dnia dzisiejszego nie nastąpił powrót powoda do zdrowia po zakażeniu wywołanym wirusem HBV, za które odpowiada pozwany i powrotu takiego nie należy oczekiwać. U powoda nadal stwierdza się znaczny, bo 25 % uszczerbek na zdrowiu. Jak prawidłowo ustalił Sąd I Instancji, powód nadal wymaga stosowania diety „zdrowej” opartej na produktach świeżych, wysokogatunkowych, dobrej jakości, co podraża koszt diety przeciętnego zdrowego człowieka o około 10 %. Sama okoliczność, iż aktualnie biegła oszacowała uszczerbek na zdrowiu powoda na poziomie 25 %, w sytuacji, gdy w opinii biegłego wydanej w toku sprawy II C 127/00/2 uszczerbek ten został oceniony na 30-35 % nie zmienia postaci rzeczy, że u powoda nadal występuje ten sam uszczerbek na zdrowiu stwierdzony w 1999 r., co podkreśliła biegła w swojej opinii. Różnica w procentowej ocenie uszczerbku jest zaś skutkiem tego, iż w 1999 r. nie można było przewidzieć dalszego przebiegu ewentualnego postępu choroby, marskości wątroby. W związku z zakażeniem, powód od lat stosuje dietę opartą na świeżych, pochodzących ze sprawdzonych źródeł owocach, warzywach, chudym mięsie, cielęciny, wieprzowinie, jagnięcinie, rybach. Dieta taka jest kosztowna, a jej stosowanie jest medycznie uzasadnione. Stosowanie tej diety ma wszak na celu zapobieganie postępowi choroby, a w przypadku powoda przez lata, przynosiło pozytywne rezultaty, na co wskazują wyniki badań powoda. Myli się apelujący podnosząc, że stan zdrowia powoda, który od czasu zasądzenia renty nie pogorszył się, a wręcz uległ nieznacznej poprawie, wyklucza możliwość podwyższenia renty. Wszak z opinii biegłego, nie kwestionowanej przez strony, jednoznacznie wynika, iż powód nadal wymaga kontynuowania diety tzw. zdrowej, droższej od przeciętnej o ok. 10 %. Równocześnie słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż z uwagi na aktualne ceny produktów spożywczych, od kilku lat rosnące z każdym rokiem, koszty stosowania tej diety znacząco wzrosły. Na przestrzeni ostatnich 8 – 12 lat, od 2007 r., kiedy zapadł wyrok w sprawie VI C 1003/05 wzrost cen artykułów spożywczych był niewątpliwy, a przy tym znaczny. Znaczny wzrost cen artykułów spożywczych spełnia przesłankę istotnej zmiany stosunków, o której mowa w art. 907 § 2 k.c. i otwiera drogę do oceny aktualnych zwiększonych potrzeb powoda na gruncie art. 444 § 2 k.c. Powszechnie coraz więcej mówi się o niskiej jakości spożywanej przez społeczeństwo żywności oraz negatywnych skutkach takiej diety. Równocześnie rynek oferuje również produkty spożywcze wyższej jakości, np. owoce i warzywa z upraw ekologicznych, których zakup wiąże się ze znacząco wyższymi wydatkami. Podobnie zakup spożywanych przez powoda chudych mięs wysokogatunkowych typu cielęcina, jagnięcina czy określonych gatunków ryb również generuje znacząco wyższe koszty utrzymania. Jak zeznał powód, koszty stosowanej przez powoda diety wzrosły o 100 % od czasu wydania wyroku z 2002 r. Nadto mimo iż powód pozostaje w gospodarstwie domowym wraz z żoną i dwójką dzieci, często posiłki dla powoda są przyrządzane oddzielnie z uwagi na to, iż pozostałym członkom rodziny nie odpowiada smak potraw spożywanych przez powoda, doprawianych jedynie ziołami. W sytuacji pozostawania powoda we wspólnym gospodarstwie domowym z resztą rodziny, oddzielne przyrządzanie posiłków dla powoda również podraża koszty utrzymania powoda, z uwagi na większe zużycie gazu,

wody, a pozostaje w bezpośrednim związku z zakażeniem powoda. Nadto, z uwagi na zakażenie wirusem HBV powód nadal pozostaje pod stałą opieką lekarską. Raz na miesiąc lub raz na dwa miesiące stawia się na badanie lekarskie w szpitalu, co wiąże się z kosztami ponoszonymi przez powoda na dojazd do placówki medycznej. Nadto we wrześniu 2019 r. powód wskutek nasilenia replikacji wirusa i brak cech eliminacji został zakwalifikowany do terapii przeciwwirusowej preparatem entecavir, co niewątpliwie może wiązać się z kosztami, jakkolwiek powód nie wykazał ich wysokości.

W konsekwencji zasadne jest stanowisko Sądu Rejonowego, iż w okolicznościach sprawy zachodzą przesłanki do podwyższenia renty należnej powodowi na podstawie art. 444 § 2 k.c. z tytułu zwiększonych potrzeb pozostających w związku z zakażeniem za które odpowiedzialność ponosi pozwany. Bez znaczenia pozostaje w tym kontekście akcentowana w apelacji okoliczność, iż aktualnie wobec podjęcia przez powoda pracy zawodowej, sytuacja materialna powoda jest dużo lepsza, niż w czasie, kiedy prawo do renty zostało ustalone wyrokiem z 2002 r., a zatem w czasie kiedy powód był nastolatkiem pozostającym na utrzymaniu matki. Renta została bowiem przyznana powodowi z tytułu zwiększonych potrzeb związanych z koniecznością stosowania określonej, droższej od przeciętnej diety oraz zażywania leków, a nie z tytułu utraty całkowitej lub częściowej zdolności do pracy zarobkowej. Wysokość zarobków powoda mogłaby rzutować na ocenę zasadności dochodzonego roszczenia jedynie w sytuacji, gdyby podstawą faktyczną zasądzenia renty była utrata przez powoda całkowicie lub częściowo zdolności do pracy zarobkowej, a taka sytuacja nie miała miejsca w okolicznościach sprawy. W konsekwencji podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 907 § 2 k.c. nie jest zasadny. Podwyższenie renty o kwotę 150 zł, a zatem do kwoty po 350 zł miesięcznie, płatnej na przyszłość, jak i za okres 3 lat wstecz przed datą wytoczenia powództwa, znajduje uzasadnienie w materiale dowodowym, jest zgodne z doświadczeniem życiowym i pozostaje pod ochroną art. 322 k.p.c. Norma kompetencyjna art. 322 k.p.c. pozwala na odstąpienie od ogólnej zasady potrzeby udowodnienia w sposób ścisły i dokładny elementów żądania wyrażających się w kategorii wysokości. Warunkiem zastosowania art. 322 k.p.c. w sprawach o odszkodowanie, a renta z art. 444 § 2 k.c., jak zgodnie przyjmuje się w orzecznictwie sądowym, ma charakter odszkodowawczy, jest bowiem ustalenie na podstawie ogólnych reguł dowodowych i przepisów prawa materialnego zasady odpowiedzialności, powstania szkody i związku przyczynowego między szkodą a zdarzeniem będącym podstawą odpowiedzialności. Możliwość skorzystania przez Sąd z przepisu art. 322 k.p.c. powstaje wówczas, gdy po wyczerpaniu przez stronę wszelkich dostępnych środków dowodowych nadal zachodzi sytuacja, gdy nie da się ściśle określić wysokości szkody, która jest niewątpliwa. W okolicznościach sprawy trudno określić ściśle tak ilość, jak i rodzaj spożywanych przez powoda danego miesiąca produktów spożywczych, jak i ich globalną cenę, a także różnicę cenową między tymi produktami, a produktami tańszymi, które powód mógłby spożywać, gdyby nie uszczerbek na zdrowiu jakiego uznał na skutek zdarzenia, za które odpowiedzialność ponosi pozwany. Trudno też określić wydatki ponoszone na dojazdy do placówek medycznych, jako że częstotliwość wizyt lekarskich jest różna w zależności od miesiąca. Niewątpliwie jednak kwota na poziomie 350 zł miesięcznie pozwala na pokrycie zwiększonych potrzeb powoda pozostających w związku z zakażeniem, a jednocześnie nie jest zbyt wygórowana. Uwzględnia ona ceny rynkowe artykułów żywnościowych, jak i ceny związane z kosztami dojazdów powoda do placówek medycznych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy uznał apelację za niezasadną. W konsekwencji na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., albowiem apelacja pozwanego została oddalona w całości. Wobec powyższego Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, ustaloną w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.).